

Isten segítsége. Isten megígérte. Ez az ígélet a legnagyobb segítség, amit már most ad Isten, ez a bizonyos, boldog kilátás a jövőbe. Az az igazi baj, ha nem tudunk a jövőbe nézni. Ez a lélek fulladása, amiről beszéltem. A legfullasztóbb a világban a reménytelenség. Ez az a titkos, mély, legyőzhetetlen fájdalom, amelyik úgy hozzátartozik e világhoz. Sok aggodalomban van részetek e világon, mondja az Úr. Az aggodalom a lélek lélekzési zavara. S ez az aggodalom onnan származik, hogy nem látunk a jövőbe. Ami a tudóknak a levegő, az a léleknek a jövő. A jövőbe nyíló ablak van elzárva, e miatt fulladozunk, s ez a fulladási érzet az aggodalom. Aggodalom és kétségbeesés az élet kilátástalansága és reménytelensége miatt. Adj a fulladónak levegőt és megszabadítod őt. Adj a kétségbeesettnek reménységet, s megszabadítottad őt. Jövőbe látásra van szükségünk. Ezt a szót is komolyan kell vennünk. Az a jövő, mely csupán a halálig terjed, annyi mint a halálra elítéltnek egy rövid haladék. Ebből nem születik öröm. Öröm csak ott van, hol nem csupán a halál fekete kapujáig tekintünk és ott feltartóztatunk és nem tudja senki, mi van túl rajta. Ez a halál iszonyata, mely az egész életet besötétíti. Ez a tudatlanság — arról, ami túl van a halálon — az aggodalom. Jövő alatt az örökkévalóságot, a beteljesedést, Isten jövődjét értjük. Csak ebben a jövőben tud a lélek valóban fellélekezni. Ez az igazi öröme, hogy van ilyen Isten-jövő.

De ez a jövő sem annyira magától értetődő dolog, mintha a világ az égalja volna, honnan mindenki tetszése szerint mehet ugyanarra a helyre: az égbe. Isten ígéje ez ellen tiltakozik. Igen, mindannyian ugyanarra a helyre megyünk, ugyanis a halálba és onnan Isten ítélőszéke elé. Itt azonban, azt mondja a biblia, elválnak az utak; egyesek jobbra, mások balra mennek. Egyik úton azok, kiknek nincs jövőjük, a másikon azok, akiké az Isten jövője. De itt is érvényben van: félted az Urat. A jövő Isten kezében van. Ezért hát bizzál az Úrban. A jövő nemcsak Istené. *Ő maga* a jövő. Mert ő maga az, akire szükségünk van, hogy élhessünk. „Várja lelke az Urat, jobban, mint az örök a reggelt, az örök a reggelt.” Boldog vagy, ha ilyen várakozó vagy te is. Tied a jövő.

Ne gondoljuk azonban, hogy a keresztyén ember most már a jövőben, ne pedig a jelenben éljen. Ezt gondolni fonák-

ság. Aki a jövő, csak az tud igazán élni a jelenben. Aki Isten örökkévalóságában reménykedik, az le tud számolni e mulandó étellel. A jelen formálásához a legnagyobb erő a reménység. A legnagyobb reménykedők a legtevékenyebbek voltak. Hogyan munkálkodhatna a lélek, ha elfullad a világ levegő hiányában? Hogyne akarna és hogyne tudna munkálkodni a lélek, amelyik Isten jövőjének reménységétől gyógyult meg? Éppen azok tudnak e földön valami jót tenni, kiknek reménysége túlnéz a mulandóságon és éppen azok mennek tönkre e földi élet reménytelenségén, kik csak a földben bíznak. A hit és reménység úgy összetartoznak, mint a fény és a tűz. Csak a hívők reménykedhetnek, kiknek Isten, ígéje által ezt a reménységet adja. Isten a Jézus Krisztust adta, hogy reménykedni tudjunk.

Kié ez a jövő? „Bizzál Izrael az Úrban... megszabadítja Izraelt minden ő bűnéből”. Az embernek nem szabadi csak magáért reménykednie. A világ bűnéhez és fájdmához tartozik, hogy olyan egyedül érzi magát az ember, csak magáért él, magára gondol. Isten ígéje széttöri ezt a szűkkeblőséget. Amikor megengedi, hogy a jövőbe nézhessünk, megmutatja világ megváltó tervét. Nemcsak egyeseket, hanem a világot akarja Isten megváltani, nem csupán téged és engem, hanem az ő népét akarja magáévá tenni. Ezért, aki Isten ígében hisz, nem gondolhat csupán önmaga lelki üdvére, önmaga bajára és gyalázatára, sérelmeire és szenvedésére, nem reménykedhetik csupán önmagáért; meg kell látnia embertársait, dolgoznia kell értük is.

Ott születik meg a szegény népen való segítség akarata, hol Isten ígéje, a megbocsátás öröme, Isten jövője élővé lesz az emberek között. Hogyan várhatunk Istentől segítséget, ha másokon nem akarunk tehetségünk szerint segíteni? Ha valaha igen, most igazán nagy szükség van ilyen akaratra és ilyen szívre. De honnan jönne ez, ha nem a halottak ujjá-remtéséből Isten élő és teremtő ígéje által? Mindig azok tettek, munkálkodtak és harcoltak legtöbbet másokért, akik semmit sem maguktól, mindent Istentől vártak. Az ember semmit sem tehet, Isten ereje tesz és munkálkodik ígében.

Akármilyen igaz és derék cselekedeteink vannak is hit által, az embert ezek a tettek nem válthatják meg. Legjobb cselekedetünk is tehetetlen a két nagy ellenséggel: a halállal